

Тя побледнѣ. Въпросътъ бѣ даденъ. И тя трѣбваше да отговори.

Неволна въздишка разчупи гърдитѣ ѝ. Какъ ѝ се искаше да му каже:

„Имате право, съръ. Благородното Ви сърдце не се е измавило. Азъ наистина обичамъ друго. Другиму бѣхъ по-рано обещана за невѣста . . . И за него мисля день и нощ . . .“

Но тя нѣмаше право да говори и мисли за себе си. Отъ този страшенъ мигъ трѣбваше да почнатъ нейнитѣ безкрайни измами. Ала тя бѣ приела вече своя тежъкъ жребий. И трѣбваше да го изкара докрай.

Чародейна усмивка блесна по златистото ѝ лице.

— Мамите се, съръ. Нима изглеждамъ, че тжгувамъ? За какво? Не съмъ оставила въ България нито баща, нито майка, нито братя и сестри. Това което сте взели за скръбъ, вѣроятно е било почуда, изненада отъ красотата на Константинополь.

Лицето на Анри се изясни. Той стана, приближи до нея, леко погали искрящата ѝ руса коса.

— Утре Вие ще станете моя жена, Мария . . . И азъ искамъ да бжда откровенъ съ Васъ. Отначало азъ се противихъ на този бракъ. Достатъчно бѣше, че първата ми женитба бѣ сключена по държавни съображения. Бедната Агнесъ, запомнихъ я съ добро. Ала не ми останаха много спомени отъ нея. Винаги улисанъ въ походъ, въ тежки странствувания отъ единия до другия край на новата, ширна, неустановена империя . . . Тя дойде и изчезна тъй бързо, сякашъ никога не била . . . — Той взе ржцетѣ ѝ въ своитѣ. — Ала днесъ не съжалявамъ, че послушахъ съвета на баронитѣ си и папата, Мария. Съвсемъ не. Напротивъ . . .

Той стисна въ лѣвата си шъпа дветѣ ѝ нѣжни ржце, а съ дѣсната подигна лицето ѝ къмъ себе си.

— Погледнете ме добре, драга моя. Не приличамъ ли на най-щастливия човѣкъ на свѣта?

Тя устреми къмъ него голѣмитѣ си модри очи. Вѣрно бѣше. Никога императоръ Анри не бѣ изглеждалъ тъй